SATANSKÝ HALLOWEEN

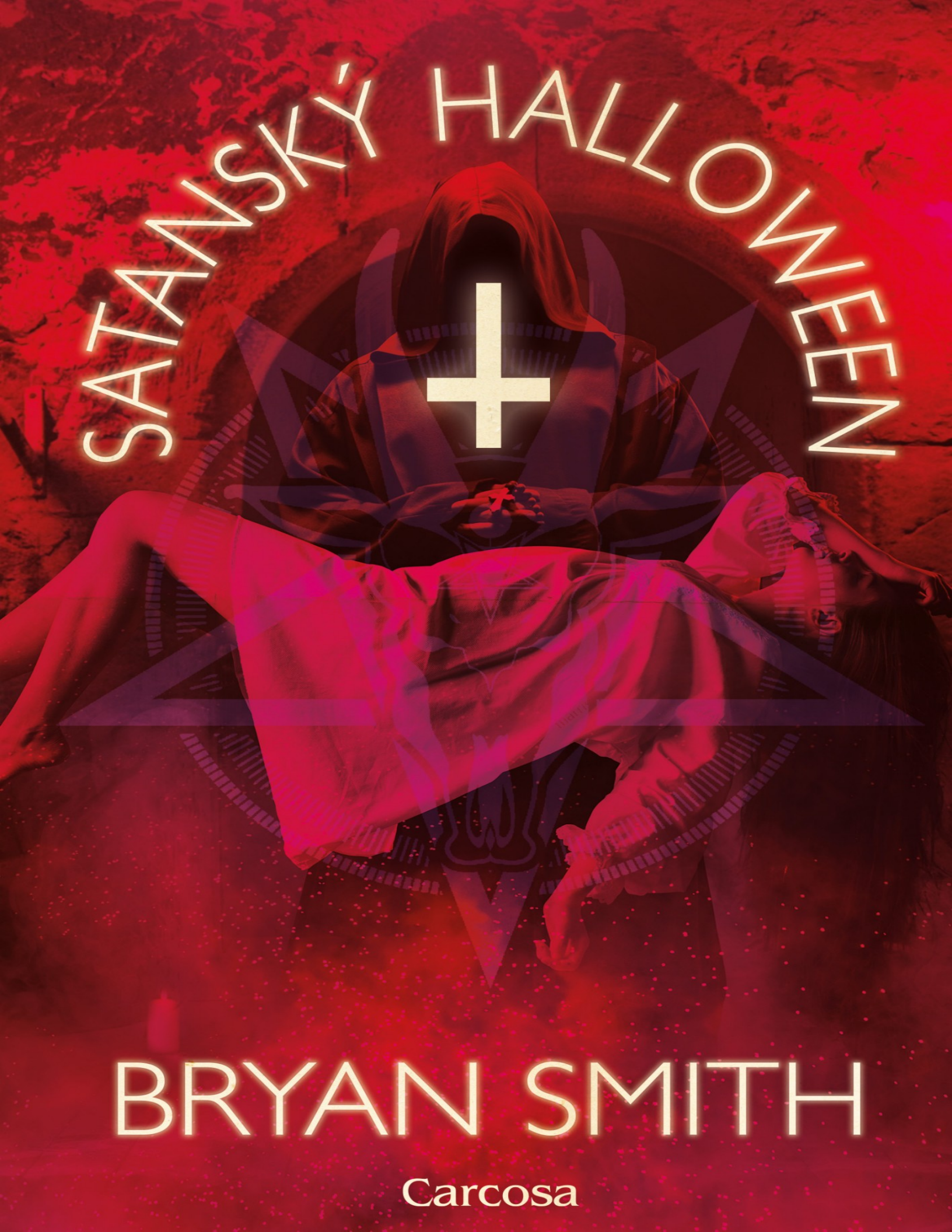

BRYAN SMITH

Carcosa

SATANSKÝ HALLOWEEN

BRYAN SMITH

Original title: Kill for Satan!

Copyright © 2018 by Bryan Smith
Published by arrangement with the auhor
Translation (překlad) © 2026 by Milan Žáček
Jacket illustration and jacket layout design (obálka) © 2018 by Matthew Revert
Czech edition © 2026 by Carcosa – Tatiana Žáčková

ISBN 978-80-88662-50-1 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-88662-61-7 (EPUB)
ISBN 978-80-88662-62-4 (PDF)
ISBN 978-80-88662-63-1 (MOBI)

VĚNOVÁNÍ

Na památku Molly

Kapitola první

Stoupenci temné víry se začali na určeném shromaždišti v hloubi lesa scházet hodinu před půlnocí. Byla noc před Halloweenem a ve vzduchu viselo cosi zlověstně magického, pocit, že se schyluje k něčemu zásadnímu, něčemu zvláštnímu, co člověku převrátí život vzhůru nohama. V morku kostí to cítil každý z přítomných vyznavačů. Při posledním setkání se nic takového neslibovalo, nikdo tudíž neměl dnes v noci před příchodem do lesa důvod očekávat cokoli nestandardního.

I když ne že by takového příslibu k nalákání k účasti na půlnoční mši bylo potřeba; ta byla pokaždé, měsíc co měsíc, mimořádně vzrušující i bez vidiny něčeho extra. Vrcholem každého setkání byl obřad, při němž se přinášela krvavá oběť a po němž následovaly bezuzdné orgie kolem divoce plápolajícího ohně. Rituální vražda a následné oddání se nespoutanému rozkošnictví představovaly laťku, kterou by za normálních okolností šlo jen sotva překonat.

Přesto člověk mohl jen stěží popřít pocit, že stanul na prahu něčeho převratného. Před začátkem každé mše bývalo pravidlem tiché usebrání u vědomí plnění posvátné povinnosti. Když se věřící odebírali na velkou mýtinu, kde se ceremonie každý měsíc konaly, zpravidla spolu nijak nekomunikovali. Příchod byl časem pro mlčení a introspekci.

Dnes v noci to však bylo jiné. Vnímal to každý stoupenec od okamžiku, kdy vstoupil mezi stromy. Vzduch elektrizoval. Jiskřil něčím podivným a vzrušujícím. Něčím, co nemá původ v přirozeném světě. Spřízněnost, která mezi nimi vždycky existovala, byla cítit silněji než jindy, zesílila snad tisícinásobně. Společně měli nakročeno k čemusi, co jednou provždy změní jejich život. Co to mohlo být, to zatím netušili, ale tajemství v srdci toho, co všichni cítili, zjitřovalo dominantní pocit povznesení. Podzimní večer studil, ale věřící pokračující v netradičně radostném pochodu

lesem chlad prakticky nevnímali, neboť dlouho předtím, než dospěli na mýtinu a k planoucí vatře, je prostoupilo příjemné teplo.

Jedním z nejnovějších členů této bezbožné kongregace byl Micah Russo. Dnešní mše pro něj bude teprve druhá v pořadí. Ke vstupu do společenství ho přivábila dívka, s níž chodil, bledá a tmavovlasá gotická kráska, s níž se ve městě před několika málo měsíci seznámil v nově otevřené prodejně hudebních nosičů. Od prvního okamžiku byl uhranut jejím porcelánově jemným obličejem a svérázným osobním stylem. Neustále chodila celá v černém. Prsty a hřbety rukou měla hustě potetované okultními symboly. Další tetování, tentokrát zpodobnění Vampiry ve fotografické kvalitě, se jí skvělo na pravém nadloktí. Mezi šperky, které nosila, se daly najít prsteny s lebkou a náušnice v podobě useknuté hlavy. V rodném listě měla zapsané jméno Cynthia Winthropová, ale dávala přednost přezdívce Sindie Midnight. Právě toto jméno používala při propagaci svých uměleckých počinů. Micahova matka jeho přítelkyni ovšem nečastovala ani jedním z těchto jmen, nejčastěji se o ní naopak zmiňovala jako o „té děsivé malé čubce“.

Neustále se do něho navážela, aby Sindie poslal ke všem čertům a začal chodit s normálnější dívkou, ale Micah o tom nechtěl ani slyšet. Byl jí až příliš uhranutý, všechno, co s ní souviselo, ho beznadějně fascinovalo. Neexistovalo nic, co by pro ni neudělal, nevěděl o žádné oběti, kterou by kvůli ní nepřinesl. Intenzita jeho pocitů odpovídala tomu, co Sindie cítila k němu, a někdy s jejími city dokonce ani nesnesla srovnání. To, že se někdy vezmou, mu Sindie řekla už asi po týdenní známosti a potom mu dala peníze, aby jí měl za co koupit snubní prsten.

Micahovi to bylo trapné, protože neměl práci a nedisponoval téměř žádnými vlastními prostředky. Namlouval si, že by si měl něco sehnat a prsten jí koupit za svoje hned, jak si něco poctivě vydělá. Ale Sindie mu vysvětlila, že to nechce. Když sečetla příjmy z práce v krámku s rychle rostoucími příjmy z prodeje svého morbidního umění, vydělávala víc než dost pro oba. Zaměstnání by Micaha jen rozptylovalo a už by nemohl věnovat každou minutu každého dne jejímu bezbřehému uctívání.

„Já jsem všechno, co potřebuješ,“ řekla mu. „Všechno, co kdy *budeš* potřebovat.“

A nic jiného slyšet nemusel. Přestal předstírat, že by se v jejich vztahu někdy hodlal chopit tradiční mužské role, Sindie se ve všech záležitostech poddal a nikdy ani slůvkem nevyjádřil nesouhlas s jejími názory a rozhodnutími. Všechno to dělal bez sebemenších výčitek a nikdy mu ani náznakem nepřišlo na mysl, že by mezi nimi mohlo něco nefungovat, a to až do noci, kdy mu řekla o své lásce k Satanovi.

Zpočátku nechápal, co přesně to má znamenat. Napadlo ho, že třeba patří k některé z těch moderních takzvaných „satanských" skupin, které ve skutečnosti v existenci žádné ďábelské a ničemné bytosti nevěří. O takových spolcích věděl ze zmínek na internetu. Satana využívaly jen jako provokativní a podvratný prostředek k tlumočení progresivních sdělení. Byli to společenští aktivisté, žádní skuteční vyznavači temné stezky.

Ale ukázalo se, že Sindie o takových skupinách nemluvila.

Právě naopak.

Sindie věřila celým srdcem nejen v existenci Satana, ale i v to, že se aktivně snaží šířit zlo do celého světa s cílem vyvolat v konečném důsledku pád lidstva. Když mu toto všechno vyjevila, nebyl si jistý, jestli jí doopravdy věří. Určitě ho tahala za nos. Celé to byl z její strany jenom rafinovaný žert. Ona ho sice vyváděla z omylu, ale on se této představy dál křečovitě držel, dokud ho někdy před měsícem nevzala na jeho první půlnoční mši. Té noci ho ze všech bludů a zbožných přání důkladně a trvale vyléčila. Pokud jde o temného pána, věřila v něj absolutně a neotřesitelně, stejně jako všichni další členové onoho bezbožného shromáždění.

V úvodních fázích oné první mše stále věřil, že jde v podstatě o neškodnou zábavu. Považoval to za takový satanský cosplay. Iluze ovšem skončila s příchodem krvavé lidské oběti. Na mýtinu přivlekli krásnou, ale nejspíš zdrogovanou mladou ženu a položili ji na oltář. K tomu přistoupila jiná žena a nad omámenou dívkou se vypjala. Tato druhá žena na sobě měla dlouhý sametový pláštík a pod ním vůbec nic. Horní polovinu obličeje jí zakrývala bílá maska morového doktora s brýlemi a dlouhým zobákem. Pohled na její mohutná prsa a vnadné tělo v Micahovi probudil něco zavrženíhodného. Zavrženíhodného proto, že od chvíle, co spolu začali chodit, to byl první záblesk touhy, kterou pocítil k někomu jinému než k Sindie.

Vykolejilo ho to, protože měl pocit, že se tím narušuje všeobjímající pouto, které spolu sdílí.

„Kdo je to?“ zeptal se jí.

Sindie se usmála, ale nepodívala se na něj. Zrak měla přikovaný k obřadu. „Kněžka,“ odpověděla šeptem.

Pak ho utišila prstem přiloženým ke svým rtům.

Kněžka třímala zvláštně vyhlížející dýku. Měla zdobnou rukojeť a dlouhou čepel vykovanou tak, aby napodobovala profil plazícího se hada. Zatímco Micah výjevu přihlížel se sílící úzkostí, kněžka pozvedla dýku vysoko nad hlavu. Z hrdel shromážděných vyznavačů se ozval monotónní zpěv. *Sláva Satanovi, nádhernému a silnému. Sláva Satanovi, pánu všeho.* Takto to pokračovalo v různých obměnách a do deklamací se přimísilo i několik latinských frází. Chorál zněl v temném lese poměrně zlověstně, ale Micahovi připadal zároveň i trochu směšný – jako něco z laciného televizního filmu ze sedmdesátých let o satanistických středoškolačkách.

Tento dojem mu vydržel přesně do okamžiku, kdy kněžka dýkou surově trhla směrem dolů. Čepel omámené dívce proklála břicho. Když ji kněžka z rány znovu vyrvala, z dívčiných útrob vystříkl proud krve. Jejím tělem na oltáři se prohnala spalující bolest a to ji probralo z letargie. Vykřikla a pokusila se posadit, ale kněžka bodla znovu – tentokrát jí dýku zarazila těsně pod hrudní kost. Následně jí uštědřila ještě několik dalších ran, a pokračovala dokonce i poté, co se dívka přestala hýbat. Když skončila, celou přední část těla měla zbrocenou krví. Poodstoupila a dopředu popošli dva muži ze shromáždění. Na oltář položili jakousi bedýnku. Uvnitř byly pitevní nástroje. Mrtvé ženě rozřízli hrudník, rozlámali žebra a odtáhli je od sebe. Pak jí chirurgicky vyňali srdce a předali ho kněžce, která orgán pozvedla nad hlavu a pronesla několik vět o uctívání Satana, přičemž ho poprosila, aby tuto oběť přijal coby důkaz oddanosti jejich shromáždění.

Micah nevěřil svým očím.

Ani v nejmenším nepředpokládal, že by té noci mohl sledovat skutečnou vraždu. Když si uvědomil, že stojí uprostřed početné skupiny nebezpečných lidí, od nichž se nedá čekat přílišné pochopení, dal si pozor, aby svůj šok nedával najevo. Jakmile se na něj Sindie podívala s nadšením smíseným s dychtivým očekáváním,

nějak se mu podařilo vykouzlit falešný úsměv. Ze všech sil se snažil vzbudit u ní dojem, že to, co se před nimi děje, ho baví úplně stejně jako ji. Přetvářka takových rozměrů nebylo něco, co by normálně zvládal, ale pomohlo mu ještě větší rozptýlení, které následovalo.

Členové shromáždění se museli po vstupu do takzvaného „posvátného kruhu“ – jak říkali mýtině, kde se konala jejich setkání – zbavit veškerých civilních svršků. Poté si oblékli hábity a seskupili se kolem velkého dřevěného pódia, na němž spočíval oltář. Všichni přítomní si vlastní dlouhý hábit s kapucí zjevně přinesli. Sindie měla jeden pro Micaha a jeden menší pro sebe. Když se Micah té noci do šatu nasoukal, připadal si jako podvodník. Skutečným satanistou nebyl ani náhodou, a vlastně ani tím rádoby. Bohužel do jedné satanistky byl očividně zamilovaný až po uši.

Poté, co kněžka ještě chvíli něco drmolila o tom, jak je Satan úžasný, se lidé kolem něj začali svlékat. Zakrátko stáli na mýtině všichni nazí – včetně Sindie. Jediný, koho ještě halilo roucho, byl on sám, což mu bylo zatraceně trapné. Všichni na něj upřeně hleděli. Takovou pozornost nakonec neunesl, zdráhavě se svlékl a v měsíčním přísvitu zůstal stál nahý stejně jako oni.

Sindie ho delší dobu sledovala s výrazem, který bylo možné interpretovat jako přinejmenším mírně nedůvěřivý, ale když se obnažil, usmála se a souhlasně přikývla. Potom přešla k další přitažlivé mladé ženě a začala s ní dovádět. Sáhla jí mezi nohy a zajela jí prsty do vaginy. Za chvilku už se spolu válely po zemi. To u Micaha způsobilo další hluboký a omračující šok. Jeho dívka, člověk, kterého miluje ze všech lidí na světě nejvíc, si to přímo před ním zničehonic rozdává s holkou, kterou ještě nikdy neviděl. Cítil se dotčeně a zrazeně. Oči se mu zalévaly slzami. Bolest se přece jen trochu otupila, když si uvědomil, že podobné hrátky se dějí všude kolem něho. Ať se podíval kamkoli, všude někdo s někým souložil. Otevřeně a nestydatě se jeho zraku nabízely všechny myslitelné sexuální kombinace.

Ty vole, vždyť tohle jsou kurevský orgie! pomyslel si ohromeně.

Popošla k němu postarší žena, v níž poznal jednu ze svých učitelek. Mohla být o třicet let starší než on a měla velká povislá prsa. S ohromením si uvědomil, že má erekci jako kámen. Otočila se a vystrčila na něj zadek, pobízela ho, aby do ní vnikl zezadu.

Okamžitě to udělal, a zatímco učitelce matematiky nakládal, co se do ní vešlo, díval se přes rameno, co provádí Sindie s tou druhou dívkou. Učitelčina vagina nebyla poslední, do které té noci zajel. Našlo se jich ještě několik včetně kundičky Sindiiny první partnerky zkraje noci. V jedné chvíli si dokonce všiml, jak jeho přítelkyni společně obšťastňuje dvojice svalovců, a pocítil další zášleh žárlivosti a zloby.

Poté, zdánlivě zčistajasna, před ním stanula sama kněžka. Pláštík už na sobě neměla, ale horní polovinu tváře jí nadále zakrývala ta strašidelná bílá morová maska. Trup jí zalévala cizí krev. Chytila ho pod krkem, stáhla ho k zemi, dosedla na něj, a aniž mu uvolnila hrdlo, rajtovala na něm jako smyslů zbavená. Hypnotizovala ho její poskakující a pohupující se prsa. Když byl v ní, připadalo mu, že mu penis narostl do obrovských rozměrů, jako by byl obdařený jakýmsi nestvůrným superklackem. Což bylo zvláštní, protože si byl poměrně jistý, že v tomto ohledu je spíš průměrný. Zažíval takovou extázi, že se mu vydraly slzy do očí. Zdálo se mu, že spolu souloží celou věčnost, a na pozadí jejich sexu všude kolem pokračovaly nezřízené orgie ostatních. V hlavě neměl místo pro nic jiného než kněžku a to, co s ním prováděla. Když mu nakonec vrazila facku a přikázala, aby se udělal, vykřikl a ucítil, jak mu exploduje celé tělo. Z tak intenzivního vzrušení ztrácel vědomí. Jako by se od něj odtahoval svět. Jakmile realita opět nabyla ostrých kontur, po kněžce nebylo ani stopy. Začal ji hledat, ale nikde ji nemohl najít. Pátral po ní po celém posvátném kruhu, a cítil se opuštěně a ztraceně.

Nakonec ho dostihla Sindie a vtiskla mu do rukou oblečení, ve kterém přišel. Teprve tehdy mu došlo, že orgie skončily. Lidé se oblékali a vytráceli do lesa. Micah z toho byl celý paf. Jako by se rozplynulo nějaké kouzlo. V myšlenkách se vrátil ke všem ženám, se kterými té noci souložil, a nedokázal tomu všemu uvěřit. Vůbec mu nešlo na rozum, jak se mu celou dobu dařilo píchat, aniž by vyvrcholil, dokud mu k tomu nedala pokyn kněžka. Nepřipadalo mu to možné, a přece věděl, že to tak bylo. Zeptal se na to Sindie, ale ta mu řekla, že o tomhle se teď bavit nechce a věc proberou, až budou pryč z lesa.

Ale ani později mu žádné opravdové odpovědi neposkytla. Vysvětlila mu jen tolik, že šlo o oslavu Satana a výraz pohrdání